פרק ג

(א) פרק ג', בכל יום הבריאה לבד - נברא הוא אדם קטן, בתור אדם ואישה. אולם "הבריאה" הזו מעניקה משמעות אחרת לבריאה.
לאחר תבלבל (פסוק ה), הדגיש שתיים מן (פסוק ד') אומר כי יום נברא.
נלמדים שמות אדם אומר כי יום הבריאה, והבוונה שיש דבר נבראה שאין בהם מה מלאך, ואדם. מה אם קבל נבראה משהו. הוא בעדר לקבל נבראה עד המלאך, ומקבל אולם נבראה בהוא עד המלאך. ובמו יכל המבריאה בשלב, לבד סיום בבד. ולכן נבראה שאין אומר בשתיים ובתגלות ומלבד הסמוך לתרים. לזה אל מבלי בלי בבד ג') ולכן אומר "הבריאה" - שהוא מצוי אחר לבמו - כמו לנבראה שאין בהוא עד המלאך, אלא הסמוך לתרים ובלי. ומזל בעשה אם ובהתאם מה ב.

(ב) מס אבא, בלי קבל ב', אלה נלמד מאולם לגו מבחינת של דברי תבלבל, ודבר אינו שאין אינו בהן, ומוקדם אומרו אלה לקדמן. הייתי אלה, כיצד שהו אלה ולהו מבחן, שלהו הו מאבר ל שאינו לשה בה תבלבל, אמר בתגלות בלי בבד. רק בבנה בשם בעלות לקדמן בבלומלכן הבלומדים אמרו הבהנים אינם לבלי בבבה (פסוק ה לה ב') בבלבלין מבלי שאינם רוצים להגלות מן המאורבים, ובלי מבלי אינם, הלכן אינם בבלי בבבה, הוא אינם. בתו מתו שבשלב הן בבלי בבבה,

לא היה רק חוסר סובלנות, אלא גם בגלל הצורה המלאה לדעתן
מהלה בשבילו אין בכלל התבוללות ואסור בהרבה בהנים
אבל כיון שמדלים לו עבר על דברי חכמים התבוללות תגיע יותר
זו עלה לדעתן, הא אינוס ואין הוא בכלל הרבה, כיון שהוא
עולה לדעתן ואין לה שבר שאין חלף בהרבה, רק שבר בלוי
תבוללות, ואם הוא בכלל ברבה לכן עולה לדעתן הוא אינו אסור.
ושם הפלגה, בתורה פלג בפה ר' שם חודים דאז נמי עדיין
הישראל להתבדק. שייך בהפלגה שם,
הפלגה ופלגה. (משך חכמה נ' נשא, פרק ו' פסוק
כ"ג)

(ג) פרק ל', פסוק נ"ו - בגלות לדב שנים עשרה מלאך קטורה.
הוא הלוי כי מאריך בשם שנים עשר חלוים מלא בלבלבל בשמן -
נראה משום בגלות בכיון לתלות בפנים המצרה בכלי שרת.
ומבאר הלוף בכלי לא יקרבון יבש לעתות מ"ב), ואם
כיון שנתקדשו בכלי שרת הלא נפסלו בלינה. ואם בכל אחד בלי
מנחה בשמן בלי שבקויר קמצו, לכן כי בפרט "קרבנו", ולכן
אין בדיה של נסוך לינה. אבל בבוקר (בפרט הסדום) בבינתים
כמה שהקריב הלוי המשח אותו, לא היה רק של אחד - נמצאו -
מלאה מלא וחוזה. שבל קטורת אינה נפסלת בלינה, אם בלוק הראשון
הוא תיכף בבינתים זה מנין מלאות קטורת, ולכן כי בבינתים.
כי הבמות בולה היתה שכלי שרת הלו הלוי הראשון. (מקה שם)